

พจนานุกรมเมืองใหม่ ตอน เหมียว ๆ

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาเสวียนธรรม ส.ป.ท.

เอาละ! เช้าวันที่ 2 ของชาวคณะที่เมืองไทเป ได้วัน จะว่าซาร์จแบดกันเต็มพร้อมสำหรับการพจนานุกรม แล้วก็พูดได้ไม่เต็มปาก สภาพเพียงค่อนข้างสะโหลสะเหลกันอยู่จนสังเกตได้ แต่ก็ใจสู้กันมาก วันนี้เพื่อนๆ ที่น่ารักมีการคิดธีมคิดอะไรต่างๆ ไว้เรียบร้อยเพื่อให้เป็นวันพิเศษที่น่าจดจำสำหรับทริปคนโสด สนธิชีวิตรักแห่งขอดยิ่งกว่าน้ำในแม่น้ำโขง จึงมาในธีมสีดำสนิท... โอเค ก็น่าจะสื่อถึงอะไรหลายๆ อย่างได้เป็นอย่างดี แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือต้องออกเดินทางกันแต่เช้าตรู่ เพราะจุดหมายปลายทางของเราในวันนี้ทุกที่อยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปพอสมควร และเอาใจ “ทาสแมว” โดยเฉพาะเลยละ สถานที่นั่นก็คือ **หมู่บ้านแมวไหวต้ง (猴硢貓村 ไหวต้ง เม้า ซุน)**

ระหว่างทางไปสถานีรถไฟเข้านี้ มีรถเข็นขายของกินหน้าตาไม่คุ้นเคยจอดอยู่ที่แวกก็เดินผ่านไป แล้วก็ต้องยูเทิร์นกลับมาซื้อจนได้ ของกินที่วันนี้ก็เหมือนข้าวเหนียวหมู (หรือจริงๆ ก็มีข้าวสวยด้วย) บ้านเราดี ๆ นี่แหละ มีทั้งข้าวเหนียวขาวข้าวเหนียวดำให้เลือก แต่นางมาในรูปแบบของการข่มขู่เป็นก้อน ตอนแรกก็เป็นข้าวแผ้วไว้กับถุงพลาสติกธรรมดา แล้วก็ทยอยเอาเครื่องที่ลูกค้าสั่งใส่ลงไปตรงกลาง ไข่เจียว ผักเจียว เนื้อสัตว์ต่างๆ เจียว ก็หมกมันลงไปตรงใจกลาง นั่นแหละ เสร็จแล้วก็ข่มขู่ เป็นก้อนกลมขนาดใหญ่กว่ากำปั้นอีก และที่อเมซิ่งกว่านั้นคือ คุณพีคนขายพูดภาษาอังกฤษคล่องมาก คล่องจนกะเหรี่ยงไทยพวกนี้เขินไปเลยจ้ะ จากที่พยายามจะพูดจีน

ให้รู้สึกคุ้นเคย กลายเป็นว่าคุณพีเขาดูออกแหละว่าเป็นกะเหรี่ยงไทย เลยสปีคอิงลิชสวนกลับมาแบบหางยิบไปทั้งคณะ ประมาทไม่ได้เลยจริงๆ เมืองนี้

พอไปถึงสถานีรถไฟ (臺灣鐵路 ไถวาน เกี่ยลู่ จวี) ก็ต้องตัดสินใจครั้งใหญ่กันเลยพ่อคุณเอ๊ย เพราะรถไฟที่จะออกไปนอกเมืองเขาวังเป็นรอบๆ (ก็ปกตินี่) คือถ้าพลาดรอบใดรอบหนึ่งก็ต้องรอไปเลยเป็นชั่วโมง ซึ่งกระผมก็ไม่ได้มีเวลามากขนาดนั้น และแน่นอนครับ ชาวคณะตกรถรอบเช้าไปอย่างน่าเสียดาย จนทำให้ตาราง RC รวนไปหมด เข้าใจว่าน่าจะจะได้กลับที่พักก็จะดีพอสมควรว่างแตกอีกตามเคย...ระหว่างที่รอนี้ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่า การตุนเสบียงอาหารจำนวนหนึ่ง เข้าห้องน้ำห้องทำให้เรียบร้อย สักพักใหญ่ๆ (มากๆ) ก็ได้เวลาขึ้นรถกันแล้ว จริงๆ รถไฟออกนอกเมืองหน้าตาก็เหมือนรถไฟที่วิ่งในเมืองนี้แหละ ไม่ได้เป็นแบบขึงกันเซนของญี่ปุ่นที่รองรับการเอนนอนหรือกินอาหารมื้อใหญ่ได้อะไรขนาดนั้น พอรถไฟวิ่งออกจากสถานีปุ๊บ ภาพเบื้องหน้าของเราชาวคณะคือ ฝนตก...และทะเลแน่นอน เพราะดูจากท้องฟ้าแล้วพยากรณ์ได้ว่าตกแบบนี้ไม่มีทางหยุดง่ายๆ ดีไม่ดีจะทั้งวันซะด้วย อะไม่ว่ากันแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ออกจากตัวเมืองมาก็ไกลแล้ว ฝนก็ตกสลับหยุดไปตามแต่ละสถานีที่ผ่านไป ตก หยุด ตก หยุด ตก แล้วก็จบลงที่ตกชอบคุณมากเลย หันไปมองเพื่อนร่วมทาง แรกๆ ก็สดีสดีตื่นเต้นกันดีอยู่หรือหอก ผลอแป๊บเดียวหลับกันกระจาย แถมหลับลึกอีก ไม่คิดจะ

ช่วยดูทางหน่อยเลยเธอ T T

จะว่าไปแล้วก็ไม่เชิง เพราะต้องมาต่อรถไฟสายสั้นๆ ไปให้ไกลหมู่บ้านอีกต่อหนึ่ง อึดใจเดียวเราก็มาถึงหมู่บ้านแมวโหวดตั้งจนได้ สภาพก็คือเจอะแฉะเปียกปอนใช้ได้ ฝนก็ลงเม็ดหนักขึ้น มีสาดทะลুক้นสาดมาด้วยนะ เวลาเดินก็ต้องคอยย่อๆ เพราะถ้าลื่นล้มเนี่ยเจ็บไม่เท่าอายนะบอกเลย ทักษะวิสัยไม่ต้องพูดถึง มีแต่เมฆครึ้มๆ กับฝนโปรยปรายล้วนๆ ภาพในจินตนาการสำหรับคำว่า “หมู่บ้านแมว” มันน่าจะต้องมีแมวเดินยั่วเยี้ยเฟ่นฟ่านเต็มหมู่บ้านไปหมด อะไรแบบนี้... พอเท้าแตะพื้นหน้าหมู่บ้านทุกคนก็ถามเป็นเสียงเดียวกันคือ “แมวอยู่ไหนนะ” เออ มันก็ต้องมีแมวที่แกร่งกล้าทำฝนบ้างแหละนะที่แน่ๆ คือเริ่มเห็นสแตนด์หรือรูปปั้นอะไรต่างๆ เป็นรูปแมวบ้างแล้วอู๊ย ! นั่นไง เจอแล้วหนึ่งตัว ลื่นเสียงอุทานโหวกโหวกนักท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียงก็พากันเฮโลเข้าไปใส่แมวตัวนั้นทันที เสียงสองเสียงสามดังระฆังไปทั่วพื้นที่ นี่สินะ เมื่อครั้งหนึ่งคุณเป็นทาสแล้ว คุณก็จะ เป็นทาสตลอดไป โดยไม่มีอำนาจใดมาลบล้างได้

เข้าสู่ช่วงวิชาการกันสักเล็กน้อย หมู่บ้านนี้จริงๆ แล้วแต่ก่อนเคยเป็นเหมืองถ่านหินมาก่อน จะสังเกตได้จากว่าฝั่งหนึ่งของหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านแมว อีกฝั่งหนึ่งที่ยึดโยงถึงกันด้วยสะพานเหล็กสีดำสนิท เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมอะไรสักอย่าง มีเครื่องจักรใหญ่ๆ ทิ้งร้างไว้ให้เห็นร่องรอยของกาลเวลา เมื่อเหมืองถ่านหินต้องปิดตัวลง ผู้คนในหมู่บ้านนี้นับพันคนก็จำเป็นต้องอพยพย้ายถิ่นฐานไปด้วย เหลือเพียงคนไม่กี่ร้อยคนเท่านั้นที่ยังอาศัยอยู่ที่นี้ พร้อมกับน้องแมวจำนวนหนึ่ง และน้องแมวก็นับตัวมาเป็นแมวจรจัดในที่สุด จนมาวันหนึ่งมีอาสาสมัครคนรักแมวเดินทางมาที่หมู่บ้านนี้ พร้อมกับถ่ายรูปอัปโหลดโซเชียล จนมีคนรู้จักหมู่บ้านนี้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ธารน้ำใจของบรรดาทาสแมวก็เลยไหลทะลักเข้าสู่หมู่บ้าน จนปัจจุบันน้องแมวเพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็นร้อยๆ ตัว พร้อมกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่พัฒนาขึ้น คาเฟ่ ร้านขายของที่ระลึก ฯลฯ ก็ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดที่ทาสแมวจะแห่มากันอย่างคึกคักเป็นพิเศษ

พอเดินเข้าไปในตัวหมู่บ้านก็เริ่มมีน้องแมวตัวอ้วนๆ นอนหมอบอยู่ตามจุดต่างๆ บางตัวก็นอนมันกลางทางเดินท่ามกลาง

สายฝนโปรยปรายชะเลย ตอนนั้นคนรักแมวต่างก็แตกออกไปคนละทิศละทาง พุงเข้าจุ่มแมวแทบจะทุกตัวในละแวกนั้น แต่น่าเสียดายที่วันนี้ฝนตก พอเริ่มลงเม็ดหนักขึ้นทั้งคนทั้งแมวก็กระเจิงสิครับ คนไปทาง แมวไปทาง คนก็หาที่หลบฝนกัน พอฝนซาได้นิดหน่อย ก็ตกลงกันว่าจะลองเดินขึ้นไปตามเนินเขาที่มีร้านรวงต่างๆ เปิดอยู่ มีร้านขายของที่ระลึก และคาเฟ่เปิดทำการอยู่ประปราย แต่ให้ตายเถอะ คาเฟ่ทุกที่แทบจะเต็มหมดเลย เพราะคนคงหลบฝนมานั่งแช่แอร์เหมือเดียวกับที่เราคิดกันอยู่นี้แหละ จนแล้วจนรอดเราก็ได้คาเฟ่ที่เหมาะสม (สำหรับการหลบฝน) ในร้านมีแมวตัวอ้วนพียู่ตัวหนึ่งพอมันปรากฏตัวขึ้น กล้องทุกตัว สปอตไลท์ทุกดวงต่างก็ส่องไปที่มันแทบจะทันที ร้านนี้ตกแต่งแบบน่ารักๆ ของในร้านแทบจะทุกอย่างเกี่ยวกับแมว ทั้งสิ้น แม้แต่ช้อนคนกาแฟก็ยังเป็นรูปแมว กลางร้านก็จะมีของที่ระลึกแบบแมวๆ จำหน่ายด้วย เพื่อไม่ให้หน้าเกลียด (ไปมากกว่านี้) ก็เลยสั่งอาหารมากินกันพอเป็นพิธี พูดถึงอาหาร เมนูส่วนใหญ่เป็นอาหารฝรั่ง ไม่ว่าจะพิซซ่า พาสต้า กาแฟ เค้ก ขนมอบต่างๆ ฯลฯ รสชาติก็ไม่เลวร้าย ราคาก็ตามสไตล์คาเฟ่แหละ หลบฝนเสร็จก็กะว่าจะออกไปเล่นกับแมวก่อนไปต่อชะง่อนๆ แต่แมวหายไปจนเกลี้ยงเลย น่าเสียดายจัง

Small Tips

ไม่ใช่เห็นว่าเป็นแมวจรจัดแล้วจะยังงัดกับมันก็ได้นะ เพราะแมวทุกตัวในหมู่บ้านแมวโหวดตั้งเขาได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ฝั่งใครซิปเสร็จสรรพ พลอยทำให้มันสยใจคอน่ารักเกินกว่าจะเป็นแมวจรจัดซะอีก ฉะนั้นก็ควรจะรักษาระเบียบของที่นี่ด้วย ไม่ว่าจะเรื่องเสียง อย่าเอะอะมะเทิง เสียงดังโวยวาย ถ้าแมวไม่ได้เล่นกับเราก่อนก็รักษาระยะห่างระหว่างกันบ้าง จะให้อาหารแมวก็น่าจะให้เรียบร้อย รักษาความสะอาด เป็นต้น และทุกครั้งหลังจากเล่นกับแมวเสร็จก็ล้างมือไม้วัยนะ เพื่อมีโรคมีอะไรจะได้ไม่ติดซึ่งกันและกัน